

Arrest

nr. 42 442 van 27 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn afkomstig van Cabinda. U werd door een Portugese vrouw E. opgevoed in Luanda. Uw ouders werden gedood omdat ze actief waren voor de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec. In mei 2005 stelde het bedrijf waar E. werkte voor om de kinderen van de werknemers de kans te geven in het buitenland te gaan studeren. U ging op die mogelijkheid in en diende een paspoort aan te vragen. E. kocht een formulier dat u moest invullen. In november 2005 diende u de aanvraag in en op 19 december 2005 werd u gearresteerd op het moment dat u uw paspoort wilde afhalen. U werd opgesloten in de gevangenis omdat u de dochter bent van uw ouders, twee voormalige strijders van Flec. Een man C. slaagde erin u te bevrijden en hij regelde uw reis. U hebt op 15 januari 2006 Angola per vliegtuig verlaten en u vroeg op 17 januari 2006 een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde bij uw aankomst minderjarig te zijn en geboren te zijn

op 25.12.1988. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 februari 2006 onontvankelijk verklaard. U tekende beroep aan bij het Commissariaat-generaal, die op 19 april 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam, gebaseerd op bedrieglijke verklaringen. U tekende beroep aan tegen deze negatieve beslissing bij de Raad van State, die op 15 mei 2007 een afstand van het geding vaststelde.

U vroeg een tweede maal asiel aan op 3 september 2007. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 september 2007 niet in overweging genomen. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een medisch attest neer waaruit blijkt dat u sinds mei 2006 in behandeling was voor psychosomatische problemen. Er werd vastgesteld dat uw medische toestand niet als een nieuw element inzake uw asielaanvraag kan beschouwd worden en dat u verder geen nieuwe elementen aanbrengt.

U vroeg een derde maal asiel aan op 3 maart 2008. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Angola. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u volgende documenten neer: Cedula Pessoal (dd.21.7.1989 te Cabinda), twee lidkaarten van Flec, een toetredingsattest van Flec (dd.21.1.2008), een attest van Kitembo Anny Antonio da Silva, de Belgische Flec-vertegenwoordiger (dd.6.2.2008), samenstelling van Flec-vergadering in België (dd.2.1.2009), uitnodigingen voor Flec-vergadering, bijdragenformulieren Flec in België, agenda van vergadering Flec in België, notities Flec-vergadering in België, link naar video Flec-bijeenkomst en foto's van Flec-manifestaties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart vervolging te vrezen door de Angolese autoriteiten bij een terugkeer naar uw land omwille van uw activiteiten voor de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec in België, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij uw derde asielaanvraag verwijst naar de elementen aangehaald in uw eerste asielaanvraag. U verklaart dat u na uw aankomst in België zich begon te verdiepen in de Cabindese kwestie en dat u meer wilde weten over hoe uw ouders, die strijders waren bij het Flec, waren omgekomen (zie gehoor CGVS, p.7). Gezien uw eerste asielaanvraag werd besloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf gebaseerd op bedrieglijke verklaringen, onder andere dat het allerm minst geloofwaardig is dat u als dochter van Flec-activisten die al jarenlang dood zijn en die zelf geen activiteiten uitoefent voor het Flec, hardhandig zou zijn aangepakt door de Angolese autoriteiten en zonder enig bewijs in de gevangenis zou worden gezet, kan evenmin in uw derde asielaanvraag geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst.

Wat uw activiteiten voor het FLEC in België betreft dient vastgesteld te worden dat deze geenszins een verderzetting vormen van activiteiten of lidmaatschap van het FLEC in Angola. U verklaart uitdrukkelijk in Angola zelf niet geïnteresseerd te zijn geweest in politiek en u bent zich pas na uw aankomst in België gaan verdiepen in de Cabindese beweging (zie gehoor CGVS, p.7 en p.8). Uw verklaring dat u probeert te begrijpen wat er was gebeurd, naar aanleiding van de moord op uw ouders, is weinig afdoende (zie gehoor CGVS, p.9). Zo dient te worden opgemerkt dat uw ouders in 1992 zijn gedood, waardoor het op zijn minst bevreemdend is dat u tot 2007 zou wachten om meer te weten te komen. Deze vaststelling laat trouwens toe de ernst van uw FLEC-overtuiging in twijfel te trekken.

Bovendien voert u geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat leden van het FLEC in het buitenland die, zoals uzelf, pas in het buitenland bij het FLEC betrokken zijn geraakt, door de Angolese autoriteiten zouden gevisieerd worden. U voert ook evenmin enig concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat de Angolese autoriteiten überhaupt op de hoogte zouden zijn van uw deelname aan activiteiten van het FLEC in België, zeker nu u niet aannemelijk maakt betrokken te zijn geweest bij het FLEC in uw land van herkomst, laat staan bij uw vertrek uit Angola het voorwerp van enige vervolging te hebben uitgemaakt.

Wat het attest van Pasteur Kitembo Anny Antonio da Silva betreft, dient opgemerkt te worden dat het document dubieus en gesolliciteerd overkomt en er nergens uit blijkt waarop Pasteur Kitembo zich baseert om uw beweerde betrokkenheid bij het FLEC in Cabinda te bevestigen. U verklaart dat u uw situatie besprak met de voorzitter Nzita Tiago bij zijn bezoek aan België en u hem over uw ouders sprak. U vroeg of hij u kon helpen en de Belgische vertegenwoordiger heeft dan dit attest voor u opgemaakt (zie gehoor CGVS, p.6 en p.7). Het attest is in zo'n algemene termen opgesteld en blijft zo oppervlakkig betreffende de beweerde problemen die u en uw familie zouden hebben meegemaakt in Angola, dat het onmogelijk de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beweerde problemen in Angola kan herstellen. Integendeel, er kan nog worden opgemerkt dat het attest van

Kitembo stelt dat uw activiteiten in België een voortzetting zijn van uw overtuigingen in Angola, terwijl u zelf expliciet verklaarde in Angola hiervoor geen interesse te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p.7), wat de ernst en waarde van de inhoud van het attest (maar ook opnieuw de geloofwaardigheid van uw persoonlijke verklaringen) grondig aantast. Voorts bevat het attest van Pasteur Kitembo geen enkele concrete aanwijzing dat de Angolese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten in België of dat u als louter lid van het FLEC in België door de autoriteiten van uw land van herkomst zou geïdendeerd worden.

U verklaart dat de autoriteiten wel op de hoogte zijn van uw activiteiten in België omdat er een manifestatie is geweest voor de ambassade (zie gehoor CGVS, p.7) en er op de Flec-vergaderingen mensen van het MPLA aanwezig zouden zijn. Gevraagd hoe u dit laatste weet, antwoordt u dat het werd gezegd dat ze werden gestuurd om deel te nemen (gehoorverslag CGVS, p.6). Later tijdens hetzelfde gehoor verklaart u dat er mensen van de Angolese regering zijn die komen kijken om te weten of je lid bent (zie gehoor CGVS, p.8). U verklaart geen namen te kennen, maar dit wel vernomen te hebben van mensen die door hen werden aangesproken. Deze verklaringen zijn echter onvoldoende concreet om in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Angola te weerhouden.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u geen contact hebt met uw land van herkomst. U verklaart dat u in 2008 de man terugzag die u naar België had gebracht en u nadien in juli 2008 contact hebt gehad met uw adoptiemoeder E. (zie gehoor CGVS, p.3). Uw moeder zei u geen contact meer met haar op te nemen en alles te laten rusten. Ze meldde dat zij door u problemen had. Wanneer gevraagd wordt wat er met haar gebeurd is, antwoordt u vaagweg dat zij u niet precies heeft uitgelegd wat haar problemen waren (zie gehoor CGVS, p.4). U stelt algemeen dat men niet veel contact mag hebben met Cabindezen in Angola en ze als blanke verdacht werd van politieke zaken, zonder dat u enige concrete elementen aanhaalt. Verder stelt u geen nieuws meer te hebben van uw moeder, noch enig ander contact met Angola te hebben. Nochtans mag men verwachten dat u, die sinds januari 2006 in België verblijft, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw beweerdde problemen geëvolueerd zijn.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De nieuwe door u neergelegde documenten (lidkaarten van Flec, een toetredingsattest van Flec (dd.21.1.2008), samenstelling van Flec-vergadering in België (dd.2.1.2009), uitnodigingen voor Flec-vergadering, bijdragenformulieren Flec in België, agenda van vergadering Flec in België, notities Flec-vergadering in België, link naar video Flec-bijeenkomst en foto's van Flec-manifestaties) betreffen uw activiteiten voor Flec in België, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande motivering.

Wat betreft het psychologisch attest van mevrouw Febo (dd. 22/02/2007), dat u tijdens uw tweede asielaanvraag voorlegde, kan worden opgemerkt dat van begin 2006 tot februari 2007 geen indicatie of eerdere informatie voor PTSD aangebracht werd in de procedure. Bovendien haalde u dit document zelf niet aan tijdens uw tweede asielaanvraag maar enkel als een addendum aan een brief van uw advocaat neerlegde. U verklaarde bovendien zelf niets over psychologische problemen. Wanneer er tijdens uw derde asielaanvraag ingegaan wordt op uw psychologische problemen, wijt u deze aan uw illegaal verblijf in Europa (zie gehoor CGVS, p.9). U verklaarde bovendien momenteel geen psycholoog meer te zien (zie gehoor CGVS, p.10).

Wat betreft de inhoud van het attest kan worden opgemerkt dat de psychologe zich duidelijk baseert op de dingen die u haar verteld hebt, waarvan zij de waarheidsgetrouwheid niet kan nagaan. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de psychologische problemen die u hebt, dient te worden opgemerkt dat hiervoor meerdere oorzaken mogelijk zijn zoals ook blijkt uit het attest (reis naar en ervaringen in Europa, familiale omstandigheden in Angola). Het psychologisch attest doet hier trouwens duidelijk geen definitieve uitspraak over : '...les symptômes...donnent à penser qu'elle est encore sous le choc et gravement traumatisée tant par les événements subis dans son pays d'origine (emprisonnement, viol, disparition de sa soeur et de la personne adulte qui l'a élevée) que par ceux vécus en Belgique (emprisonnement dans un centre fermé, abus de confiance, avortement). Bovendien luidt de conclusie van het attest : 'Dans l'état actuel, nous pensons que Mlle. Natalia Adolfo est encore sous l'effet de ce que l'on nomme le "syndrome de stress post-traumatique"... ' Bovendien concludeert de psychologe dat u best zou erkend worden als vluchteling in België opdat u dan niet meer zou geconfronteerd worden met uw verleden. In dit opzicht is het toch wel opmerkelijk dat u zelf verklaarde lid te zijn geworden van FLEC-België net om uw problemen in Angola te onderzoeken. Er moet verder gesteld worden dat geen enkel medisch attest van die aard is dat het een formeel bewijs zou vormen voor de door u aangehaalde feiten. In geen geval, kan dit attest de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen.

Het attest doet trouwens geen afbreuk aan de beslissing aangaande uw eerste asielaanvraag aangezien het geen verklaring biedt voor de ongerijmdheden die daarin werden vastgesteld. Het biedt ook geen verklaring voor de bijkomende incoherenties die hierboven werden vastgesteld in verband met uw FLEC-activiteiten. Het kwestieuze attest en de erin op basis van enkele contacten gemaakte vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand, zijn derhalve niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Aangaande haar pro-FLEC overtuigingen wijst zij erop dat zij in Angola niet betrokken was in de politiek en slechts toenadering zocht tot de onafhankelijkheidsbeweging om meer te weten te komen over de dood van haar ouders. Zij ontwikkelde pas op volwassen leeftijd een politieke overtuiging. Bovendien concipieert zij haar engagement ten voordele van Cabinda als een manier om de strijd van haar ouders verder te zetten en zodoende beter te begrijpen wat met haar ouders is gebeurd. De oprechtheid van dit engagement wordt bevestigd door de neergelegde documenten. Tevens verwijst zij naar het door haar neergelegde rapport van Human Rights Watch waaruit blijkt dat leden van het FLEC in het buitenland risico's lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst. Zij stelt dat het extreem waarschijnlijk is dat de Angolese autoriteiten zich interesseren in haar politieke activiteiten in het buitenland, en deze ontdekken, voor zover zij haar lidmaatschap bij het FLEC nog niet weten en voert aan dat zij hiervan onmogelijk een materieel bewijs kan leveren.

Voorts voert verzoekster aan dat er geen onderscheid werd gemaakt tussen twee onderscheiden documenten, met name het standaarddocument ter staving van haar toebehoren tot het FLEC en een geschreven brief van dominee Pasteur Kitembo Anny Antonio da Silva. Met betrekking tot deze laatste betoogt verzoekster dat de Commissaris-generaal niet a priori kan oordelen dat deze verklaring onoprecht of oneerlijk zou zijn. Zij citeert een passage uit de brief waaruit blijkt dat deze persoonlijk en gedetailleerd is en stelt dat de passage uit de brief waarin de dominee verwijst naar verzoeksters politieke activiteit, ingegeven is door de hartstocht van deze man voor onafhankelijkheid waardoor hij zich liet meeslepen. Met betrekking tot de manifestaties in Brussel stelt verzoekster dat het onredelijk is te vragen dat zij de namen kan geven van de regeringsagenten die infiltreerden. Zij merkt op dat zij de termen "MPLA" en regering op een verwisselbare wijze gebruikt, hetgeen niet verbazend is gelet op de heersende politieke situatie in Angola.

Tot slot voert verzoekster aan dat zij geen naasten meer heeft in haar land van herkomst en haar adoptiemoeder niet wenst te contacteren om deze niet in gevaar te brengen. Aangaande het certificaat opgesteld door een specialist in traumatologie voert zij aan dat dit niet kan worden verwijderd onder voorwendsel van enkele wendingen van onduidelijke zinnen.

2.1.2. De Commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsebepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

In casu is het pertinent dat verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd omdat haar verklaringen aangaande essentiële elementen geen steek hielden. Tevens is het relevant dat verzoekster in haar land van herkomst nooit enige politieke activiteiten ontwikkelde. Zij bevestigt dit uitdrukkelijk in haar verzoekschrift.

Verder wijst de Raad erop dat het zelf in het leven roepen ("self-created") risico is op zich geen aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging (UNHCR, *Note on refugee 'sur place' claims*, februari 2004, IIId). Er moet rekening worden gehouden met het feit dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst, ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn, ofwel omdat het opportunistische

karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is, met inbegrip van de nationale overheden van het land van herkomst van de kandidaat-vluchteling (standpunt UNHCR, geciteerd in United Kingdom, Court of Appeal, *Danian vs. Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, *IJRL*, 2000, 650-651).

In casu geeft verzoekster geen enkele concrete indicatie waaruit blijkt dat zij door de Angolese autoriteiten zou worden gezocht omwille van haar lidmaatschap van het FLEC in België. De door haar neergelegde documenten tonen enkel een aanwezigheid aan bij bepaalde activiteiten. De rapporten waarnaar zij verwijst maken geen gewag van een vervolging in Angola van FLEC-leden in het buitenland. Verzoeksters loutere bewering dat de manifestaties waaraan zij deelnam geïnfiltreerd waren door leden van de MPLA of van de Angolese autoriteiten kan evenmin overtuigen, temeer daar niet valt in te zien op welke wijze verzoekster zou geïdentificeerd zijn (daargelaten de vraag naar de waarachtigheid van een soortgelijke infiltratie). Zodoende blijft het een raadsel op welke wijze deze autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoeksters voorgehouden engagement in België. Het attest van Kitembo is opgesteld op vraag van verzoekster en aan de hand van haar eigen verklaringen (gehoorverslag van 15 juni 2009, 6 en 7) en is daarenboven tegenstrijdig met verzoeksters verklaring, nu blijkt dat Kitembo haar overtuiging beschrijft als een voortzetting van haar overtuigingen die zij reeds uitdrukte in Cabinda, terwijl verzoekster zelf verklaarde ginds helemaal geen politieke interesse te hebben gekoesterd. Het attest heeft bijaldien geen enkele bewijswaarde en ondermijnt op ernstige wijze verzoeksters geloofwaardigheid.

Te dezen ontwaart de Raad geen elementen die aanleiding geven tot een reële kans op vervolging. Daargelaten de beweegreden van verzoeksters lidmaatschap voor het FLEC en de ernst van haar engagement, maakt zij niet aannemelijk dat zij door de Angolese autoriteiten wordt of zal worden gezocht en vervolgd. Aangaande het attest met betrekking tot verzoeksters psychische toestand brengt zij geen elementen bij die de conclusie zoals weergegeven in de bestreden beslissing, ondergraaft. Dit document wordt geenszins "verwijderd" onder voorwendsel van onduidelijke zinnen. In casu oordeelde de Commissaris-generaal dat het verwonderlijk is dat verzoekster bij haar eerdere asielaanvragen nooit melding deed van psychische problemen, dat er geen definitieve analyse wordt gemaakt in dit attest doch hypothesen worden geformuleerd en dat het op zijn minst opmerkelijk is dat de specialist oproept dat verzoekster erkend moet worden als vluchteling zodat zij niet meer met haar verleden wordt geconfronteerd terwijl verzoekster in haar verzoekschrift verklaart dat zij toetrad tot het FLEC om de strijd van haar ouders verder te zetten en hun dood beter te begrijpen.

Het middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoekster voert met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet. Zij voert aan dat zij in haar hoedanigheid van Cabindese onafhankelijkheidsstrijder blootgesteld zou zijn aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

2.2.2. Verzoekster vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De bewijslast ligt daarvoor evenwel bij haar (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Zij steunt haar vraag voor subsidiaire bescherming volledig op haar asielrelaas, en meer bepaald op haar lidmaatschap in België bij het FLEC. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen enkele concrete indicatie voorhanden is waaruit blijkt dat zij door de Angolese autoriteiten op een negatieve wijze zou worden bejegend. Bijgevolg maakt zij ook niet aannemelijk dat zij om deze reden een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoekster brengt een rapport van Human Rights Watch van juni 2009 bij, waarvan zij stelt dat het de onderdrukking van onafhankelijkheidsstrijders in Cabinda illustreert.

2.3.2. Daargelaten de toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat een loutere verwijzing naar een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster nood heeft aan vluchtelingenrechtelijke of subsidiaire bescherming. Verzoekster blijft in gebreke in concreto een vrees of een risico in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER